

В. Е. ШУАБ

Заклинание за светлина

ЗАКЛИНАНИЕ ЗА СВЕТЛИНА

В. Е. ШУАБ

Превела от английски:
Елена Павлова

ИК „ЕМАС“
София

V. E. Schwab

A CONJURING OF LIGHT

Copyright © 2017 by Victoria Schwab

В. Е. Шуаб

ЗАКЛИНАНИЕ ЗА СВЕТИНА

Превод: *Елена Павлова*

Оформление на корицата: *Стоян Атанасов*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

На онези, които са намерили пътя към дома.

Чистата магия няма съзнание. Тя просто съществува – природна стихия, кръв на света ни, наш костен мозък. Ние ѝ придаваме форма, но не бива да ѝ даряваме душа.

МАСТЪР ТИЙРЪН, главен жрец
на Лондонското светилище

I

СВЯТ
В РУИНИ

I

Делайла Барг – крадец откакто се помни, отскоро магьосник и бъдещ, както се наядваше, пират – тичаше колкото я гържат краката.

Дръж се, Кел! – помисли си тя, докато спринтираше по улиците на Червения Лондон, стиснала здраво парчето камък, служило някога за уста на Астриг Дейн. Амулет, откраднат в предишен живот, когато магията и идеята за множествените светове бяха нови за нея. Тогава току-що бе открила, че хората могат да бъдат обладавани или овързвани като с въже, и дори превръщани в камък.

Фойерверки изтъмнаха в далечината, посрещнаха ги приветствия, виковете и музиката – все отгласи от град, празнуващ края на „Есен Таш“, турнир по магия. Град, който нямаше представа какъв кошмар се случва в сърцето му. В същото време принцът на Арнес – Рай – умираше, следователно, някъде, на един свят разстояние, същото се случваше и с Кел.

Кел.

Кел. Името я разтърси цялата със силата на заповед, на молба.

Лайла достигна търсената улица и заора пети с изваден нож в ръка и вече опряла острието в плътта на другата. Сърцето ѝ блъскаше, докато обръщаше гръб на хаоса и притискаше кървящия си юмрук – и стиснатия в шепата ѝ камънен къс – към най-близката стена.

Досега беше предприемала това пътуване два пъти, но винаги като пътник.

Винаги с помощта на магията на Кел.

Никога самостоятелно.

И никога сама.

Ала сега нямаше време да мисли и да се уплаши, определено нямаше и секунда за губене.

Тежко задъхана и с пренебрежителен пулс, Лайла преглътна и изрече думите, възможно по-дръзко. Думи, чието място бе единствено на устните на кръвен магьосник. На *антари*. Като Холанд. Като Кел.

– *Ас траварс!*

Магията заля нагоре по рамото ѝ, разля се в гърдите и сетне градът се олюля около нея, а гравитацията се усука, щом светът поддаде.

Лайла си представяше, че преходът ще бъде лесен или, най-малкото, *прост*.

Или оцеляваш да го завършиш, или не.

Ала грешеше.

II

На един свят оттам Холанд се давеше.

Мъчеше се да изплува на повърхността на своя ум само за да бъде изтласкан обратно в тъмната бездна от воля, силна като желязо. Бореше се с всички сили и издъхваше за въздух, силата му изтичаше с всеки свиреп напън, с всяка отчаяна хватка. Беше по-лошо от умирането, понеже при него даваш път на смъртта, а сега това не се случваше.

Нямаше светлина. Нито дух. Нито сила. Всичко му беше отнето, отрязано, оставаха му само мрак и, някъде отвъд смазващата хватка, нечий глас го викаше по име.

Гласът на Кел...

Твърде далеч.

Хватката на Холанд се измести, изплъзна се и той отново потъна.

Цял живот бе хранил една-единствена мечта – да върне отново магията. Да види света си спасен от бавната и неотвратима смърт, предизвикана първо от страха от другия Лондон и после – от страха от своя град.

Цял живот бе копнял да види света си възстановен.

Съживен.

Знаеше легендите – мечтите – за магьосници с достатъчно сила да го сторят. Достатъчно могъщи да вдъхнат въздух обратно в изпразнените гробове на света, да ускорят умиращото му сърце.

Откакто Холанд се помнеше, бе мечтал само за това.

И откакто се помнеше, бе мечтал да види себе си в ролята на *този* магьосник.

Още преди мракът да разцъфти заг окоето му и да го бе лежи със знака на силата, копнееше за тази роля. Като малък заставаше на брега на Сийлт, хвърляше камъни по замръзна-

лата повърхност на реката и си представяше как именно той ще строши леда. Вече пораснал, стоеше в Сребърния лес и се молеше за силата да защити дома си. Никога не бе желал да става *крал*, макар че в приказките магьосникът неизменно слага корона. Не се стремеше да управлява света. Искаше само да го спаси.

Атос Дейн нарече тази мечта „арогантност“ – още първата нощ, когато довлякоха кървящия и губещ съзнание Холанд в покоите на новия крал. Аrogантност и гордост, беше го смърлил, докато гравираше проклятието си върху кожата на *антари*.

Черти за пречупване.

И Атос успя. Пречупваше Холанд кост по кост, ген по ген и заповед по заповед. Докато накрая неговият *антари* започна да копнее за края повече, отколкото за способността да спаси света, за силата да върне магията... Повече от *всичко друго*.

Проява на страхливост, знаеше си, но страхът пуска корени далеч по-лесно от надеждата.

А в онзи миг на моста, когато Холанд свали защитата си и остави разглезеното принцче Кел да забие металния прът в гърдите му, първо го връхлетя облекчението – и първо, и последно, и *единствено* изпитано от него чувство.

Най-сетне се беше свършило.

Само че с това не сложи край.

Да убиеш *антари* е трудна работа.

Когато Холанд се пробуди, проснат в мъртва градина, в мъртъв град и мъртъв свят, първа го връхлетя болката. Втора гоиде свободата. Холанд беше доживял оковите на Атос Дейн да изчезнат – беше тежко ранен, но жив.

И заседнал.

Бе попаднал в капана на ранено тяло в свят без врати и на милостта на друг крал. Само че този път имаше *избор*.

Шанс да поправи положението.

Бе застанал, полумъртъв, пред трона от оникс и бе говорил на краля, излят от камък, и бе заменил свободата за шанс да спаси своя Лондон – да го види как разцъфтява отново. Холанд сключи сделка и плати и с тялото, и с душата си. А с

мощта на крал от сенки най-сетне успя да върне магията, да види гома си да разцъфтява ярък, надеждата на народа си – възкресена, а градът му – възстановен.

Беше сторил всичко по силите си, беше се отказал от малкото си притежания, за да го опази в безопасност.

Но и това не стигаше.

Не за мраковития крал, който винаги искаше повече, ставаше все по-силен с всеки изминал ден и копнееше за хаос, магия в най-истинската ѝ форма, мощ без контрол.

Холанд губеше властта си над чудовището в своята кожа.

Беше предложил на Осарон груг съг.

Много добре – зарадва се кралят, демонът, богът. – *Ако не успееш да го убедиш, ще задържа тялото ти като мое...*

И Холанд се съгласи – как да откаже?

Всичко заради Лондон.

А Кел – разглезеният, глупавият, твърдоглавият Кел, окован и обезсилен, задушаван от проклетия нашийник – въпреки всичко отказа!

Разбира се, че ще откаже.

Разбира се...

Тогава Кралят от сенки се бе усмихнал – с устата на Холанд – и *антари* се сражаваше с всяка капка сила, която можа да намери, но сделката си беше сделка, сключена с кръв, и той усети Осарон да избликва – като мощен, свиреп извор – и го избута надолу, в тъмните дълбини на ума му, затиснат под течението на волята на мраковития крал.

Беше безпомощен, в капана на тялото си и на сделката, неспособен да стори друго, освен да гледа, да усеща и да потъва.

– Холанд!

Гласът на Кел пресекваше, щом напънеште срещу рамката, точно както навремето *Холанд*, когато Атос Дейн го бе подчинил за първи път. Беше го пречупил. Клетката изсмукваше много от силата на момчето; нашийникът около врата му спираше притока на прясна. В очите на червения *антари* блестеше ужас – и отчаяние, което го изненада.

– Холанд, копеле, бори се!

Белият магьосник се опитваше, но тялото вече не му

принадлежеше, също и умът, умореният му ум, и той потъваше надолу, все по-надолу...

Предай се – посъветва го мраковитият крал.

– Покажи ми, че не си слабак! – проби си път гласът на Кел. – Докажи, че не си все тъй роб на чужда воля!

Не можеш да се бориш с мен.

– Нима успя да се върнеш чак дотук, за да изгубиш безславно?

Аз вече спечелих.

– Холанг!

Само колко мразеше Кел! Точно в момента омразата почти стигаше да изтласка магьосника нагоре, но макар той да копнееше да лапне кукичката на съперника си, Осарон не поддаде.

И точно тогава Холанг чу гласа си, само дето, разбира се, не беше неговият. Изкривено подобие, използвано от нагяналото кожата му чудовище. В ръка гържеше алена монета – амулет за друг Лондон, Лондонът на Кел, и червеният *антари* ругаеше и не спря да гърпа оковите си, докато не останала съвсем без дъх и не разкървави китките си.

Напразно.

Всичко беше безполезно.

Холанг за пореден път беше затворник в своето тяло. Гласът на Кел отекваше в мрака.

Ти само замени един господар за друг.

Вече се движеха, Осарон управляваше тялото. Вратата се затвори зад гърба им, но кръсърците на червения *антари* продължаваха да се блъскат в нея, да се разбиват на неясни срички и задавени ридания.

Ожка стоеше на пост в коридора и остреше ножовете си. Вдигна глава и разкри белега с форма на полумесец на бузата си, както и двувъжетните си очи – едното жълто, другото черно. *Антари*, създаден от техните ръце – и тяхното благоволение.

– Ваше Величество! – тя застана мирно.

Холанг се помъчи да изплува, напъна се да прокара гласа си между техните – *своите* – устни, но когато заговори, думите принадлежаха на Осарон.

– Пази вратата. Не пускай никой да премине.

Устата на Ожка приличаше на алена черта и леката усмивка я озъна.

– Както пожелаете.

Осарон и Холанд извървяха двореца като вихър и после се озоваха отвън, подминаха статуите на близнаците Дейн в подножието на стълбите, пристъпиха волно под припътнялото небе през градина, сега изпълнена с гървета, вместо с трупове.

Какво ли щеше да стане с града без Осарон и без *него*? Дали щеше да продължи да процъфтява? Или щеше да рухне като тяло, лишено от живот?

Моля те – зашепна Холанд беззвучно. – *Този свят има нужда от мен.*

– *Няма смисъл* – отвърна Осарон на глас и на *антари* му призна, че е мисълта в главата им, вместо онзи, който изрича думите. – *Той вече е мъртъв* – продължи кралят. – *Ще започнем наново. Ще намерим свят, достоен за силата ни.*

Достигнаха стената на градината и Осарон извади от канията на кръста им кинжал. Ухапването на стоманата върху плътта беше неосезаемо, отрязан от сетивата си, Холанд бе погребан твърде дълбоко да усети друго, освен хватката на победителя си. Ала щом пръстите на мраковития крал мазнаха от кръвта и вдигнаха монетата на Кел към стената, Холанд се помъчи да го победи за последно.

Нямаше как да си върне тялото – не сега, не и цялото – но може би нямаше и нужда от това.

Стигаха му една ръка. Пет пръста.

Хвърли всяка капчица сила и последната си искрица воля в този крайник и на половината път до стената ръката спря и увисна във въздуха.

Кръвта се стичаше по китката. Холанд знаеше с какви думи да пречупи едно тяло, да го превърне в лед или в пепел, или в камък.

Трябваше само да насочи тази ръка към гърдите си.

Трябваше само да оформи магията...

Усети как недоволството на Осарон се надига. Раздразнение – но не и гняв, сякаш този последен сблъсък, този гигантски протест, не беше нищо повече от сърбеж.

Колко досадно.

Холанд продължаваше да се сражава, дори успя да измести ръката си на няколко пръста.

Стига вече, Холанд – предупреди съществуващото в главата му.

Белият *антари* вля последните останки воля в ръката си и я примъкна още по-близо до целта.

Осарон въздъхна.

Не беше нужно да става по този начин.

Волята на *ошока* смаза Холанд като стена. Тялото му не помръдна, но умът му се олюля, прикован под смазваща болка. Не изпитваната стотици пъти болка – онази, откъдето се беше научил да съществува и от която знаеше как да избяга. Тази бе вкоренена в самата му същност. Запали го, внезапна и ярка, всеки негов нерв пламтеше с така всеобхватна горещина, че го принуди да пищи до безкрай в главата си, докато мракът най-сетне – милостиво – се сключи около него и го изтласка под себе си в дълбините.

И този път Холанд не се опита да изплува.

Този път се остави да се удави.

III

Кел продължи да се блъска в металната рамка дълго след като вратата хлопна и резето се плъзна на мястото си. Кръсъците му отекваха в светлите каменни стени. Пищя, докато презракна. Ала въпреки това не дойде никой. Страхът препускаше във вените му, но най-много го плашеше разхлабеният възел в гърдите му – разлищването на жизненоважната връзка, разпространяващата се тръпка на загубата.

Вече почти не чувстваше пулса на брат си.

Всъщност не чувстваше нищо, освен болката в китките си и ужасния, вцепеняващ стуг. Гърчеше се срещу металната рамка, бореше се с оковите, но те удържаха. По цялото съоръжение бяха изписани заклинания и въпреки размазаната по метала кръв на Кел, нашийникът го стискаше за гърлото и го откъсваше от всичко, от което се нуждаеше. От всичко, което притежаваше. От всичко, което представляваше. Нашийникът хвърляше сянка върху ума му – ледена плоча върху мислите му, вцепеняващи ужас и мъка – и през мъглата се прокрадваше отсъствието на надежда. Или сила.

Предай се – отекваше шепот в кръвта му. – Не ти остава нищо. Ти си нищо. Безсилен.

Кел никога не бе оставал безсилен.

Не знаеше как да живее без сили.

Паника се надигна на освободеното от магията място.

Трябваше да се измъкне.

От тази клетка.

От този нашийник.

От този свят.

Рай гравира гума в своята плът, за да върне Кел у дома, а той се фръцна и отново избяга. Изостави принца, трона и града. Последва през врата в света непозната жена в бяло,

понеже тя му каза, че има нужда от него; че трябва да помогне, вината е негова и е длъжен да поправи грешката си.

Сърцето на Кел прескочи удар.

Не – не *неговото* сърце. Сърцето на Рай. Живот, обвързан към магията, която вече не *притежаваше*. Паниката отново се надигна, горещ полъх на фона на вцепенияващия студ, и Кел се вкопчи в нея, противопостави я на студения кошмар на нашийника. Напъна се в рамката, стисна зъби и *дръпна* оковите си така, че в китката му изпука кост и плътта се разкъса. На гъсти червени капки по каменния под покана кръв – ярка, но безполезна. Кел прехана писъка си, когато металът го *дръпна* назад и се вкопа в кожата му. Болката цъфтеше в ръката му, но той продължи да *дръпа*, металът опъваше мускулите и после загра по кост, преди най-сетне да освободи ясната му китка.

Кел се отпусна с изпъшкване и се опита да свие кървящите си, омекнали пръсти около нашийника, но в мига, когато докосна метала, ужасен вцепенияващ студ се стрелна по ръката му и нахлу в главата му.

– *Ас стено!* – примоли се той. *Счуни се.*

Не се случи нищо.

Моцта не се надигна да посрещне словото.

Кел изплака и се отпусна в рамката. Залата се наклони и се сви като тунел, а умът му се хързулна към мрака, но той застави тялото си да остане изправено, застави се да преглътне жлъчката, надигнала се в гърлото му. Сви ограната си и натрошена ръка около все още вързаната и започна да *дръпа*.

Минаха минути – но имаше чувството, че са часове, дори години – преди Кел най-сетне да се откъсне от оковите.

Препъна се една крачка извън рамката и се олюля. Металните белезници бяха порязали дълбоко китките му – твърде дълбоко – и той неугържимо се пързалияше по светлите плочи, хлъзгави от червената кръв.

Твоята ли е? – прошепна нечий глас

Спомен за Рай като малък, вцепенен от ужас при вида на оплескалата гърдите му кръв и прерязаните вени на Кел.

Всичката ли е твоята?